

ЖИТЦА

ЖИВАРСЬКІ ПІСНІ

Маяло, житечко, маяло

Маяло житечко, маяло,
Як у полі стояло;
А тепер не буде маяти,
А буде в stodolі лежати.
До межі, женчики, до межі,
Бо мої пірjежки у діжі,
До краю, женчики, до краю,
То я вам пірjежка покравю,
Котився віночок по полю,

Просився женчиків додому;
— Візьміте мене, женчики, з собою
Та занесіть мене до господаря, в stodолу,
Бо я вже в чистім полі набувся,
Буйного вітречку начувся,
Од ясного сонечка нагрівся,
А дрібного дощичка написся.
Нехай же я у stodolі одпочину,
Поки вивезуть знов на пиву.

Там у полі криниченька

Там у полі криниченька,
Навоколо пшениченька,
Там женчики жалі,
Золоті серці мали,
Срібні корочки,
Що в'язали снопочки,
Добрі були женці,
Дівчата й молодіці,
Дівчата косаті,
А хлопці вусаті,
Молодіці білолиці.

Там на горойці

Там на горойці
Три наненойці
Ячмінь жнуть,
Гей милий боже,
Хто ж їм допоможе?
Не вижнуть!
Соненко низько,
Вечерейко близько,
Не вижнуть!
Пташеньки літають,
Снопяйки зношають,
Не знесуть!
Гей милий боже,
Хто ж їм допоможе?
Не знесуть!
Соненко низько,
Вечерейко близько,
Не знесуть!
Сивий соколейко
Копойки складає,
Не зложити!
Гей милий боже,
Хто ж му допоможе?
Не зложити!
Соненко низько,
Вечерейко близько,
Не зложити!
Зозулька кус,
Копойки рахує,
Не злічить!
Гей милий боже,
Хто ж їй допоможе?
Не злічить!
Соненко низько,
Вечерейко близько,
Не злічить!

Ото наша Веселка

Ото наша веселка
Од полудня до вечерка,
Щоб ся жлоко веселенько,
І здоровенько,
І богу миленько,
І людям, і нам,
І нашим панам,
А жніте, пожинайте,
Колос побирайте,
Не стоїть пан о колос,
Позивати stodолу і обору,
Мій сніп воевода
Ходить коло города:
Мій сніп осталець
Поведе поstadнищу в танець...

Ой добраніч, широкеє поле

Ой добраніч, широкеє поле,
Жито ядрене!
Добраніч, на здоров'я,
Жніть молоді, еверти золоті!
Приходьте завтра ранесенько,
Як солнійко зійде, росиця опаде;
Та приносьте по бохону хліба,
По білому сиру,
Вже солнійко зійшло, росиця опада,
А мої жнійки не бували,
Чи повтомилися, чи поморилися,
Чи на мене, нивку, забулися?
— Ми не позморилися, не повтомилися,
І на тебе, нивку, не забувалися.

Закотилась сонечко за зелений гай

Закотилась сонечко за зелений гай,
Устань, устань, невдашечко, сей сон одгадай!
Як устала невдашешька — не вмивалася,
не витиралася,
Пашка в поле жать,
Дожджася до постаті, покотилася,
По своєму миленькому зажурилася,
— Десь мій милий по риночку ходить
І чужую милую за рученьку водить,
Чужую милую цілує, милає,
А на мене, молодую, нагайку готує,
А я ту нагайку підкину під лавку,
Нехай та нагайка хоть трохи оддише,
А мої шати-рукава вітер поколише

Говорила Нивка

Говорила нивка,
Щоб не боліла спинка,
Ні спина, ні голова,
Щоб була шле літо здорова,
Ой жнися, загоне, жнися,
На мене не дивися,
Бо я женчик маленький,
А в мене сертик тупенький.

Жнися, за гонець вузенький

Жнися, загонець вузенький,
Орав тебе ратайчик молоденький,
Орали водики полові,
Поганяли ратаї молоді,
Жнися, загонець, широкий,
Орав тебе ратайчик кривобокий,
Орали волами, коровами,
Поганяли з чорними бровами.

Соловейко на маківці

Соловейко на маківці
Весь мак подзьобав,
Весь мак подзьобав!

Сидить наш пан на покуті,
Ніжки підобгав,
Ніжки підобгав!

Золотою гребінкою
Кудрі розчесав,
Кудрі розчесав!

Та все свої женчикив
З поля дожидав,
З поля дожидав!

Ой, десь мої женчики
Забарилися,
Забарилися!

На буйному житечку
Притомилися,
Притомилися!

Та на має вечеронку
Опізнилася,
Опізнилася!

Чуй, пане, чуй!
Женців понастуй!

А вже сонце западає

А вже сонце западає,
Пан нам роботу закладає,
Бодай пана громи били,
Як ми рученьки потюмили,
Ручки й ніжки потюмили,
Тобі, пане, не вгодили.

Бодай пан їв — не наївся,
Бодай пан пив — не написся,
В ложці води утопився,
А якщо ні, то вдавися.

Що в моєї родині жнивварські пісні

Що в моєї родині
Верне жито з ниви,
А у мене, нещасної,
Нема й колосини.

Що в моєї родині
Жито та пшениця,
А у мене, нещасної,
Горох та м'ялища.

Що в моєї родині
Женці дожинають,
А у мене, нещасної,
Журавлі збирають.

Моя земля

Над полем безкраім,
Де стигнуть жита,
Сопілочка гра,
Пташина літа,
А вітер колосся гойда,
Наче в сні,
І кинуть над степом
Жнивварські пісні.

Приспів:
Це мої степи,
Золоті поля,
Тут родилась я,
Це моя земля!
В'ється стрічкою
Голуба ріка,
Це моя земля українська,
Серцю дорога!

Під небом, під сонцем -
Це рай на землі,
Поглянь, як красиво
Пливають каробі,
А це ж бо не море,
Це степ і жита,
Це косць комбайни,
А хліб - то життя.

Приспів.

У неділю поранесенько

У неділю поранесенько
Найняв женців Ковалесенько,
Найняв женців та добраніч!
Хлопці та дівчата молоді,
Молодиченьки — всі вдвиченьки.

Завів їх на нивонку,
На яру пшениченьку,
Жніть, женчики, не вгнітайтесь,
Наздад себе не огладитесь,
Я піду додому перебідаю,
Своїх дрібних діток перебідаю.

Не за довгий час, за годинонку
Ведуть Коваленка у неволенку,
Йому білі ноги позкавані,
А білі руки назад зв'язані,
А чорні очі позасклеплені.

Повій, вітронку, та й опівночі,
Розкрий мені мої чорні очі,
Хай же я на світ подивлюся
І з своїми женцями та й наговорюся.
Повій, вітре, та й упій дороти,
Розкрий мені мої білі ноги.

Ой, як женці на поріг

Ой, як женці на поріг —
Наша пані за пірjі:
Ліналися жать,
Ложіться спаті!

Панойку, не ліналися,
Потюмилися! —
Ой, як женці за ложки —
Наша пані в ладошки:
Ліналися жать,
Не дам вечерять!

Наша пані висока
Зарізка гусака:
Сама не їла
І нам не дала.